

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jumalakummardamine

Vanem D. Todd Christofferson
Kaheteistkümne Apostli Kvoorum

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the

Mida tähendab Jumala kummardamine teie ja minu jaoks?

„Kui Jeesus oli sündinud Petlemmas Juudamaal kuningas Heroodese ajal, vaata, siis tulid targad hommikumaalt Jeruusalemma

ja ütlesid: „Kus on see sündinud juutide kuningas? Sest me oleme näinud tema tähte hommikumaal ning oleme tulnud teda kummardama.”

Maagid, nagu neid mõnikord nimetatakse, olid targad, et püüdsid Messiat leida ja kummardada. Nende jaoks tähendas jumalakummardamine Tema ette maha langemist ning Talle kulla ja hinnaliste lõhnavate vürtside andmist.

Mida tähendab Jumala kummardamine teie ja minu jaoks?

Kui mõtleme jumalakummardamisele, pöörduvad meie mõtted tavaliselt sellele, kuidas me näitame usulist pühendumist nii eraviisiliselt kui ka kirikuteenistusel. Kui ma mõtisklesin meie Taevase Isa ja Tema armastatud Poja, meie Päästja, kummardamise üle, tuli mulle mõttesse neli selgitust: esiteks toimingud, mis moodustavad meie jumalakummardamise; teiseks hoiakud ja tunded, mis meie jumalakummardamisega kaasas käivad; kolmandaks meie jumalakummardamise ainulaadsus, janeljandaks vajadus jälgendada pühasid olendeid, keda me kummardame.

Esiteks toimingud, mis moodustavad meie jumalakummardamise

Üks levinumaid ja olulisemaid jumalakummardamise vorme on kogunemine pühitsetud ruumi, et sooritada ülistustoiminguid. Issand ütleb: „Ja et sa võiksid ennast paremini hoida maailmast reostamatuna, pead sa minema pal-

house of prayer and offer up thy sacraments upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted asign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a

vekotta ja ohverdama oma sakramendid minu pühal päeval.” See on loomulikult meie peamine motivatsioon kogudusehoonete ehitamisel. Kuid vajaduse korral sobib ka pühitsemata ruum, kui suudame sellesse teatud pühaduse tuua.

Kõige tähtsam on see, mida me Issanda päeval kogunedes teeme. Muidugi riietume me nii hästi, kui meie võimalused lubavad – mitte ekstravagantselt, vaid tagasihoidlikult, et anda märku oma lugupidamisest ja aukartusest Jumaluse vastu. Meie käitumine on samamoodi aupaklik ja lugupidav. Me kummardame Jumalat, ühinedes palves; me kummardame Jumalat kirikulaule lauldes (mitte ainult neid kuulates, vaid kaasa lauldes); me kummardame Jumalat, üksteist õpetades ja üksteiselt õppides. Jeesus ütleb: „Pea meeles, et sellel Issanda päeval tuleb sul ohverdada oma ohvriannid [see tähendab oma „aja, annete või muude vahendite ohverdamine Jumala ja ligimese teenimisel”] ja oma sakramendid Kõigekõrgemale, tunnistades oma patud vendadele ja Issanda ees.” Me ei tule kokku, et teiste meelt lahutada ega meelelahutust saada – nagu bändi kontserdil –, vaid selleks, et Teda meeles pidada ja „saada täiuslikumalt õpetust” Tema evangeeliumis.

Viimasel üldkonverentsil tuletas vanem Patrick Kearon meile meelde, et „me ei kogune hingamispäeval lihtsalt selleks, et osaleda sakramendikoosolekul, et see nimekirjast maha tõmmata. Me tuleme kokku Jumalat kummardama. Nende kahe vahel on märkimisväärne erinevus. Osaleminetähendab kohalviibimist. Kuid jumalakummardaminetähendab sihipäraselt Jumala ülistamist ja kummardamist viisil, mis meid muudab”.

Hingamispäevade pühendamine Issandale ja Tema eesmärkidele on iseenesest kummardamine. Mõned aastad tagasi täheldas President Russell M. Nelson: „Kuidas me pühitseme hingamispäeva? Nooremas eas uurisin ma teiste koostatud loetelusid selle kohta, mida peaks jae peaks hingamispäeval tegema. Alles hiljem sain ma pühakirjadest teada, et minu käitumine ja hoiak hingamispäeval olid tähtsaks minu ja mu Taevase Isa vahel [vt 2Ms 31:13; Hs 20:12, 20]. Kui ma seda mõistsin, ei vajanud ma enam nimekirju, mida tohib teha ja mida ei tohi. Kui pidin langetama otsuse, kas mõni tegevus on hingamispäeval sobilik, küsisin ma endalt lihtsalt: „Milli- setähisema Jumalale anda tahan?”

Issanda päeval toimuvat jumalakummarda-

particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

mist iseloomustab eriline keskendumine Jeesuse Kristuse suurele lepitusohvrile. Me tähistame sobivalt ja eriliselt Tema ülestõusmist ülestõusmispuhade ajal, aga kaiganädal, kui võtame osa Tema lepituse, sealhulgas Tema ülestõusmise sakramendisümbolitest. Patukahetsejate jaoks on sakramendi võtmine hingamispäeva jumalakummardamise tipphetk.

Üheskoos „Kristuse ihuna” kummardamine toob ainulaadse väe ja kasu, kui me üksteist õpetame, teenime ja toetame. Huvitav on see, et ühes hiljutises uuringus leiti, et need, kes peavad oma vaimset elutäiesti privaatselt, on vähem tõenäolised prioriseerima vaimset kasvu või pidama oma usku väga oluliseks või veetma regulaarselt aega Jumalale pühendudes. Pühade kogukonnana tugevdame üksteist jumalakummardamises ja usus.

Sellel põhjal ei saa me unustada igapäevaseid kummardamistoiminguid, millega tegeleme nii individuaalselt kui ka kodus. Päästja tuleb meile meelde: „Ometi tuleb sul ohverdada oma töötused õigemeelsuses kõikidel päevadel ja kõikidel aegadel.” Üks õde märkis targalt: „Ma ei suuda mõelda sügavamale viisile Jumala kummardamiseks, kui tervitada Tema võsukesi meie ellu ja nende eest hoolitseda ning õpetada neile Tema plaani nende jaoks.”

Alma ja Amulek õpetasid soramlasi, kes olid palvemajadest välja aetud, kummardama Jumalat mitte ainult kord nädalas, vaid alati ja „ükskõik kus te ka ei ole”. Nad rääkisid palvest kui jumalakummardamisest.

„Te peate välja valama oma hinge oma kambrites ja oma salapaikades ja oma kõnnumaal.

Jah, ja kui te ei hüüa Issanda poole, siis laske oma südamel täituda ja pöörduge tema poole lakkamatus palves.”

Samuti rääkisid nad pühakirjade uurimisest, Kristusest tunnistuse andmisest, lahkete tegude tegemisest ja teenimisest, Püha Vaimu vastuvõtmisest ja iga päev tänulikkuses elamisest. Mõelge sellele mõttele: „iga päev tänulikkuses elamine”. See räägib minu teisest selgitusest.

Hoiakud ja tunded, mis meie jumalakummardamisega kaasas käivad

Jumala suhtes tänulikkuse tundmine ja selle väljendamine on tegelikult see, mis toob jumalakummardamisse rõõmsa uuenemise tunde selle asemel, et näha seda vaid järjekordse kohustusena.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

Tõeline jumalakummardamine tähendab Jumala armastamist ja oma tahte Temale allutamist – see on kõige hinnalisem and, mida saame anda. Kui Jeesuselt küsiti, milline käsk on suur käsuõpetuses, vastas Ta: „Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma meelest.” Ta nimetas seda ka esimeseks käsuks.

See oli viis, kuidas Jeesus ise oma Isa kummardas. Tema elu ja Tema lepitushoover olid pühendatud Isa auks. Meenutame valusalt Jeesuse südantlõhestavat palvet keset kujuteldamatuid kannatusi ja ahastust: „Minu Isa, kui on võimalik, siis mingi see karikas minust mööda!”, kuid siis Tema alistuv „ometi mitte nõnda, kuidas mina tahan, vaid kuidas sina tahad”.

Jumalakummardamine püüab järgida seda täiuslikku eeskuju. Me ei saavuta nendes püüdlustes üleöö täiuslikkust, kuid kui me iga päev toome Temale ohvriks murtud südame ja kahetseva vaimu, siis Ta ristib meid taas oma Vaimuga ja täidab meid oma armuga.

Kolmandaks, meie jumalakummardamise ainulaadsus

Õpetuse ja Lepingute esimeses osas esitas Issand maailmale järgmise süüdistuse:

„Nad on kõrvale kaldunud minu talitustest ning on murdnud minu igavikulise lepingu;

nad ei otsi Issandat, et jalule seada tema õigemeelsust, vaid iga inimene kõnnib omaenda teed mööda ja omaenda jumala kujutise järel, kelle kujutis on maailma sarnane.”

Meil on hea meenutada näidet kolmest juudi noormehest, Hananjast, Miisaelist ja Asarjast, kes viidi Paabelisse vangi vahetult pärast Lehhi ja tema perekonna lahkumist Jeruusalemmast. Paabeli ametikandja andis neile uued nimed: Sadrak, Meesak ja Abednego. Hiljem, kui need kolm keeldusid kummardamast kuningas Nebukadnetsari püstitatud kuju, käskis ta nad põlevasse ahju visata, öeldes neile: „Ja kes oleks see jumal, kes teid päästaks minu käest!”

Te mäletate nende julget vastust:

„Meie Jumal, keda me teenime, [saab] meid päästa: Ta päästab meid tulisest ahjust ja sinu käest, oh kuningas!

Aga kui mitte, siis olgu sul teada, et meie ei teeni su jumalaid ega kummarda kuldkuju, mille sa oled lasknud püstitada!”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hath sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinanc-

Ahi oli nii kuum, et tappis need, kes nad sinna viskasid, kuid Sadrak, Meesak ja Abednego ei saanud viga. „Nebukadnetsar kostis ja ütles: „Kii-detud olgu Sadraki, Meesaki ja Abednego Jumal, kes .. päästis oma sulased, kes lootsid tema peale ja .. andsid pigemini oma ihud kui et teenida ja kummardada mõnd muud jumalat peale nende oma Jumala!”” Nad lootsid Jehoova päästele, „aga kui mitte”, see tähendab, et isegi kui Jumal oma tarkuses ei oleks nende surma ära hoidnud, jäid nad siiski Temale truuks.

Kõik, mis asetatakse ettepoole Isa ja Poja kummardamisest, muutub ebajumalaks. Need, kes hülgevad Jumala kui tõe allika või ütleavad lahti igasugusest vastutusest Tema ees, asetavad tegelikult ennast jumalaks. See, kes seab lojaalsuse parteile või eesmärgile jumalikust juhatusest ettepoole, kummardab valejumalat. Isegi need, kes väidavad, et kummardavad Jumalat, kuid ei pea Tema käske, käivad oma teed: „Nad austavad mind oma huultega, aga nende süda on minust kaugel.” Meie jumalakummardamise objekt on eranditult ainus tõeline Jumal ja Jeesus Kristus, kelle Tema on läkitanud.

Lõpuks vajadus jälgendada Isa ja Poega

Lõppkokkuvõttes võib see, kuidas me elame, olla jumalakummardamise parim ja ehedaim vorm. Oma pühendumuse näitamine tähendab Isa ja Poja jälgendamist – nende omaduste ja iseloomu kasvatamist iseendas. Kui jälgendamine on meelituse siiraim vorm, nagu öeldakse, siis võiksime Jumalusega seoses öelda, et jälgendamine on austuse siiraim vorm. See viitab meie aktiivsele ja püsivale pingutusele pühaduse poole püülemisel. Kuid Kristuse-sarnasemaks saamine on ka meie kummardamistoimingute loomulik tulemus. Vanem Kearoni varem tsiteeritud fraas jumalakummardamise kohta „viisil, mis meid muudab”, on märkimisväärne. Tõeline kummardamine muudab meid.

See on lepinguraja – Jumala kummardamise, armastuse ja truuduse raja – ilu. Me astume sellele rajale ristimise kaudu, lubades võtta enda peale Kristuse nime ja pidada kinni Tema käskudest. Me saame Püha Vaimu anni, Päästja armu sõnumitooja, mis lunastab ja puhastab meid patust, kui me meelt parandame. Võiksime isegi öelda, et meelt parandades me kummardame Teda.

Sellele järgnevad täiendavad preesterluse

es and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

talitused ja Issanda kajas sõlmitud lepingud, mis meid veelgi pühitsevad. Templitseremooniad ja -talitused on kõrgem jumalakummardamise vorm.

President Russell M. Nelson on rõhutanud: „Igal mehel ja naisel, kes osaleb preesterluse talitustes ning kes sõlmib ja peab kinni lepingutest Jumalaga, on otsene ligipääs Jumala väele.” See ei ole ainult vägi, mida me kasutame teenimiseks ja õnnistamiseks. See on ka jumalik vägi, mis töötab meis, et meid täiustada ja puhastada. Kui kõnnime lepingurajal, avaldub meis pühitsev „jumalikkuse vägi”.

Langegem muistsete nefilaste ja laamanlaste eeskujul Jeesuse jalge ette ja kummardagem Teda. Tehkem, nagu käskis Jeesus: „Te peate langema maha ja kummardama Isa [Poja] nimel.” - Võtkem vastu Püha Vaim ja andkem oma süda Jumalale, et meil ei oleks teisi jumalaid Tema kõrval, ja jälgendagem Jeesuse Kristuse jüngritena oma elus Tema loomust. Ma tunnistan, et kui me seda teeme, kogeme jumalakummardamises rõõmu. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.